

Lerøy Seafood Group ASA
v/ Stig Nilsen, konserndirektør Havbruk

Deres ref

Vår ref

Dato

18/6792-8

4. oktober 2019

Lerøy Seafood Group ASA - Svar på klage på delvis avslag på søknad om ni utviklingstillatelser til prosjektet "Pipefarm"

Innledning

Vi viser til klage fra Lerøy Seafood Group ASA datert 23. mars 2018 på Fiskeridirektoratets vedtak om delvis avslag på søknad om utviklingstillatelser 19. januar 2018.

Lerøy Seafood Group ASA (heretter Lerøy eller klager), søkte den 15. april 2016 om ni utviklingstillatelser til sitt prosjekt kalt Pipefarm. Fiskeridirektoratet orienterte Lerøy om at prosjektet falt innenfor ordningen med utviklingstillatelser i brev 8. september 2017. Fiskeridirektoratets opprinnelige vedtak ga Lerøy én utviklingstillatelse à 450 MTB. Etter klage fra Lerøy har Fiskeridirektoratet i sin klageinnstilling delvis omgjort sitt vedtak, og innvilget Lerøy 900 MTB fordelt på to tillatelser, samtidig som direktoratet opprettholdt vesentlige deler av sitt opprinnelige vedtak. Saken ble oversendt til departementet for endelig avgjørelse den 16. november 2018.

Lerøy er part i saken og klagen er innkommet rettidig jfr. forvaltningsloven § 29. Nærings- og fiskeridepartementet kan som klageinstans prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter jfr. forvaltningsloven § 34.

Vi har kommet til at klagen tas delvis til følge, og at Lerøy Seafood Group ASA kan, dersom videre behandling av saken støtter opp om det, tildeles inntil to tillatelser til utviklingsformål oppad begrenset til hhv. 780 tonn MTB og 570 tonn MTB. Saken sendes tilbake til Fiskeridirektoratet for videre behandling. Den nærmere begrunnelse for vedtaket følger nedenfor.

Rettslig grunnlag

Det rettslige grunnlaget for tildeling av tillatelser til utviklingsformål fremgår av laksetildelingsforskriften. I følge formålsbestemmelsen i forskriftens § 22 skal akvakultur av matfisk til utvikling bidra til å utvikle teknologi som kommer akvakulturnæringen til gode.

Videre følger det særskilte vilkår for tildeling av tillatelse til utvikling i forskriftens § 23b. Bestemmelsens første og annet ledd lyder:

"Søker kan få tildelt tillatelse til akvakultur av matfisk til prosjekter som kan bidra til å utvikle teknologi og som innebærer betydelig innovasjon og betydelige investeringer. Formålet er å legge til rette for at ny kunnskap, eksisterende kunnskap fra forskning eller praktisk erfaring kan brukes til å utvikle teknologi som kan bidra til å løse en eller flere av miljø- og arealutfordringene som akvakulturnæringen står overfor, blant annet ved konstruksjon av prototyper og testanlegg, industriell design, utstysinstallasjon og fullskala prøveproduksjon. Utviklingsarbeidet skal skille seg vesentlig fra tidligere kunnskap og teknologi på akvakulturområdet som er i alminnelig kommersiell bruk og kan ikke bare være en naturlig videreføring av det som er benyttet tidligere."

Departementet har også fastsatt retningslinjer som gir nærmere beskrivelse av formålet med utviklingstillatelser og hva som skal vektlegges ved behandlingen av søknadene. Det fremgår av retningslinjene at det er "en viss adgang til å ta hensyn til søkers evne til å foreta slike investeringer som omsøkt".

Søknaden

Lerøy Seafood Group ASA søkte 15. april 2016 om 9 utviklingstillatelser for videreutvikling og realisering av teknologi knyttet til postsmoltproduksjon i en lukket, flytende rørkonstruksjon – kalt «Pipefarm». Søker beskriver kjernen i konseptet som et «...produksjonskammer utformet som en lang rett enhet med en laminær vannstrøm...»

Det søkes om å utvikle tre ulike typer "pipefarm" til produksjon på tre ulike lokaliteter; skjermet fjordlokalitet, åpent kystfarvann og arktiske strøk. Videre søkes det om å etablere to pipefarm-anlegg på hver lokalitet, altså til sammen 6 anlegg. I den opprinnelige søknaden er anleggene basert på "ett rør" (produksjonskammer) på 3.000 m³. Dette er i senere supplerende informasjon endret til at hvert anlegg består av to slike rør/produksjonskammer, slik at hvert anlegg vil ha et volum på 2 x 3.000 m³, altså totalt 6.000 m³. Hvert slikt anlegg har etter denne endringen en kapasitet på totalt 450 tonn MTB. Fisken skal stå i Pipefarm-anleggene frem til ca. 1 kg før de settes ut i ordinære åpne merder. Søker har inkludert produksjonen i åpne merder frem til slakt i sitt biomassebehov, da de mener det er avgjørende å dokumentere effekten fra den lukkede produksjonen på den videre veksten til fisken i ordinære åpne merder (overlevelse, fiskehelse, tilvekst, redusert behov for lusebehandling m.m.).

Fiskeridirektoratets vurdering

Opprinnelig vedtak

Fiskeridirektoratet foretok en vurdering etter laksetildelingsforskriften § 28b og ga 19. januar 2018 avslag på søknaden fra Lerøy hva gjaldt 6 570 tonn maksimalt tillatt biomasse av en total omsøkt biomasse på 7 020 tonn (9 tillatelser). Begrunnelsen for avgrensning i biomassen var for det første at biomassebehovet må knyttes til utvikling og uttesting av produksjonsteknologien i prosjektet, jf. § 28 sjette ledd og retningslinjene til denne bestemmelsen. Direktoratet vurderer at biomassebehovet knyttet til utvikling og uttesting av produksjonsteknologien i prosjektet i utgangspunktet begrenser seg til Pipefarm-enhetenes produksjonsvolum. Det vil derfor ikke kunne gis utviklingsbiomasse til den etterfølgende produksjonen i ordinære åpne merder, fra 1 kg og frem til slakt.

Videre vurderte direktoratet i sitt avslag 19. januar 2018 at det ikke kan gis utviklingsbiomasse til tre versjoner av anlegget ment for produksjon på tre ulike lokaliteter, med ulik eksponeringsgrad. Fiskeridirektoratet la til grunn at ved å trekke ut de største miljøbelastningene med 50 års returperiode fra de lokalitetene søker ønsker å benytte, står man igjen med en maksimal signifikant bølgehøyde $H_s=2,5\text{m}$, en strømhastighet $V_c=0,93\text{m/s}$, en vindhastighet på $V_w=33\text{m/s}$ og en akkumuleringsrate for ising på $\sim 11,67\text{mm/time}$ (0.84 m/3 dager). Det finnes anlegg på klarerte lokaliteter i dag som er designet for tilsvarende miljøpåvirkninger. Fiskeridirektoratet vurderte at én Pipefarm-konstruksjon bør kunne dimensjoneres for å tåle miljøkreftene på de tre ulike lokalitetene.

Når det gjelder forskjellen mellom enhet nummer 1 og 2 for hver lokalitetstype, hadde Lerøy etter direktoratets oppfatning ikke redegjort for stort mer enn at enhet nummer 2 vil tilpasses basert på erfaringer fra nummer 1, og at et sentralt punkt vil være å øke vannstrømmen slik at den blir mer lik det som er beskrevet som optimal mosjoneringshastighet i den vitenskapelige litteraturen. Fiskeridirektoratet kunne heller ikke se at dette var en tilstrekkelig begrunnelse for å bygge mer enn én versjon av Pipefarm. Oppsummert vurderte derfor direktoratet i sitt delvise avslag at det ut fra et teknologisk ståsted ville være tilstrekkelig å tildele biomasse til et "pipefarm"-anlegg, tilsvarende 450 tonn MTB.

Delvis omgjøring av eget vedtak i klageinnstilling

Lerøy påklaget vedtaket, og i sin klageinnstilling til departementet omgjorde Fiskeridirektoratet sitt vedtak vedrørende behovet for anlegg på tre ulike lokaliteter. De skriver i sin innstilling følgende på dette punkt:

"I det delvise avslaget trakk direktoratet fram at det ikke var tilstrekkelig redegjort for forskjellen mellom anleggene for de ulike lokalitetstypene. Direktoratet fant det dermed heller ikke godtgjort at det var nødvendig å bygge de tre ulike versjonene av Pipefarm. Klager har i større grad redegjort for forskjellene mellom Pipefarmene som skal ligge på de tre ulike lokalitetstypene i forbindelse med klagen."

og

"Forbedringen med hensyn til mulige steder å lokalisere versjon to og tre sett opp mot versjon én anses å være vesentlig, og det er et aspekt som gjør at teknologien i prosjektet vil ha et større innovasjonspotensiale enn et prosjekt som eksempelvis kun omfatter realisering av versjon én på skjermede lokaliteter. Samtidig har Fiskeridirektoratet på bakgrunn av klagen kommet fram til at det ikke vil være formålstjenlig å dimensjonere én Pipefarm for alle tre lokalitetstyper.

Fiskeridirektoratet har etter dette kommet til at teknologien bør testes ut i tre ulike Pipefarm-anlegg, som er designet for hver av de tre forskjellige lokalitetstypene."

Når det gjelder de øvrige klageanførselene, to like anlegg per lokalitet samt behov for utviklingsbiomasse til den etterfølgende produksjonen i ordinære åpne merder, fastholder direktoratet sine vurderinger i avslaget.

Tre "pipefarm"-anlegg vil ha en maksimal kapasitet på til sammen 1.350 tonn MTB (3 x 450 tonn). Direktoratet skriver at dersom man legger oppdatert kunnskap om markedsverdien for tillatelser til grunn vil rabatten ved konvertering av utviklingstillatelser på til sammen 1350 tonn langt overstige investeringskostnadene ved bygging av tre anlegg. Av den grunn kommer Fiskeridirektoratet til at det heller ikke kan tildeles 1350 tonn MTB.

Fiskeridirektoratet har etter en skjønnsmessig vurdering kommet til at det bør være tilstrekkelig med en tildeling av en biomasse på totalt 900 tonn MTB (én tillatelse på 780 tonn og én tillatelse på 120 tonn) for at prosjektet skal kunne gjennomføres.

Klagers anførsler

Lerøy har anført at produksjon i sjøfasen skal inkluderes i vurderingen av hvilket biomassebehov som er nødvendig jfr. laksetildelingsforskriften § 28b. Klager viser til at formålet med prosjektet realiseres i sjøfasen, og at det er behov for etterfølgende undersøkelser i vanlige merder. Klager viser videre til at de egenskapene fisken tilegner seg i Pipefarmen vil materialisere seg i sjøfasen, og er således en "nødvendig for å gjennomføre prosjektet".

Lerøy har anført at det er behov for tre lokaliteter og underbygger dette med at det er både et faktisk og teknisk behov for flere lokalitetstyper. Lerøy mener også at det er nødvendig med to produksjonskammer per lokalitet for å oppnå en fullskala prøveproduksjon gjennom blant annet simultane tester.

Erfaringer med prototypen tilsier at risikoen i prosjektet er svært høy, og det er derfor behov for risikoavlastning. Dette tilsier tildeling av ni utviklingstillatelser. Videre har Fiskeridirektoratet lagt til grunn en uriktig økonomivurdering, og har feilaktig lagt vekt på Lerøys subjektive økonomiske risiko.

Departementets vurdering

Fiskeridirektoratet har i tidligere vedtak vurdert at Lerøys konsept "*Pipefarm*" oppfyller kriteriet om betydelig innovasjon etter laksetildelingsforskriften. Departementet er enig i denne vurderingen.

Om det er nødvendig med tre versjoner av "*pipefarm*"

Gjennom klagebehandlingen i direktoratet har selskapet fått medhold i at det er vesensforskjeller mellom de tre versjonene av "*pipefarm*", og at direktoratet av den grunn går inn for å tildele ytterligere biomasse for å realisere konseptet begrenset oppad til 900 MTB.

Det kan imidlertid diskuteres om oppskalering fra et anlegg som er dimensjonert for en skjermet lokalitet til et anlegg dimensjonert for en åpen kystlokalitet med større værbelastning, og videre til et anlegg dimensjonert for en arktisk lokalitet med utfordringer som nedising og drivis, vil innebære betydelig innovasjon.

Fiskeridirektoratet la i sitt vedtak 19. januar 2018 til grunn at én *pipefarm*-konstruksjon bør kunne dimensjoneres for å tåle miljøkreftene på alle de tre ulike lokalitetene. Basert på klagen kom direktoratet til at en noe mer trinnvis utviklingstilnærming vil være mer formålstjenlig. Direktoratet omgjorde av den grunn sitt vedtak og kom til at teknologien bør testes ut i tre ulike *Pipefarm*-anlegg, som er designet for hver av de tre forskjellige lokalitetstypene.

Departementet har som hovedregel i tidligere vedtak lagt til grunn at det er tilstrekkelig med én produksjonsenhet og én lokalitet for å utvikle teknologi gjennom ordningen med utviklingstillatelser. Andre hensyn kan imidlertid gi grunnlag for å gi økt/tilstrekkelig risikoavlastning for å gjennomføre utviklingsprosjektet. I de fleste slike tilfeller har det imidlertid vært snakk om å etablere like eller tilnærmet like anlegg på ulike lokaliteter. I tilfellet med "*Pipefarm*" er formålet å utvikle tre ulike anlegg med ulike funksjoner, dog bygget på den samme basisteknologien «...*produksjonskammer utformet som en lang rett enhet med en laminær vannstrøm...*». Anleggenes ulike funksjoner åpner for at disse kan driftes på ulike typer lokaliteter; skjermet lokalitet, åpen kystlokalitet og arktisk lokalitet.

Departementet vurderer det dithen at dersom én *Pipefarm*-konstruksjon skulle dimensjoneres for å tåle miljøkreftene på alle de tre ulike lokalitetene ville konstruksjonen i mange tilfeller blitt betydelig overdimensjonert. Anlegget måtte i tillegg inneha funksjoner som for mange lokaliteter ikke ville være relevante/nødvendige. Dette vil være lite hensiktsmessig i et teknologiutviklingsløp.

I klagen argumenteres det med at mild bølgeeksponering på en skjermet lokalitet gir en enklere belastningssituasjon som kan tillate utvikling av en mer kostnadseffektiv konstruksjon. I tillegg vil man her kunne dra nytte av infrastruktur på land (landstrøm, nødstrøm, oksygenlager, slamhåndtering, fôringanlegg mm.). På en mer eksponert lokalitet

vil disse funksjonene legges inn i selve konstruksjonen. Videre vil bevegelsen og belastningen på en slik lokalitet bli betydelig større noe som vil kreve forsterkning av konstruksjonen og samt at utfordringer knyttet til hevingsfunksjonaliteten må løses. For en arktisk lokalitet med utfordringer knyttet til nedising blir utfordringene knyttet til stabilitet og flyteevne betydelig. Klager anfører at det per i dag ikke finnes noen gode ingeniørverktøy for å forutse ising på denne type konstruksjon og at det vil kreve mye forskning og testing før man kan lykkes.

Basert på dette, og den nærmere redegjørelsen i klagen, legger departementet til grunn at versjon to og tre må håndtere andre miljølaster og logistikutfordringer som vil påvirke utforming og valg av løsninger. Utvikling av anleggene for *åpen kystlokalitet* og *arktisk lokalitet* i tillegg til anlegget for *skjermet lokalitet* vil tilgjengeliggjøre teknologien for et betydelig større antall lokaliteter. Prosjektet vil dermed ha et større innovasjonspotensiale enn om det kun omfatter realisering av versjon én på skjermede lokaliteter. Departementet vurderer at ulikheten mellom de tre anleggene er tilstrekkelig til at alle tre kan gis risikoavlastning innenfor ordningen med utviklingstillatelser.

Departementet er etter dette enig med Fiskeridirektoratet at tre versjoner av Pipefarm bør inngå i prosjektet, og i denne saken falle inn under ordningen med utviklingstillatelser.

Flere tilnærmet like enheter på samme lokalitet

Hva gjelder behovet for flere tilnærmet like enheter på samme lokalitet har departementet ved flere tilfeller vurdert dette. Vi viser til f.eks. til vedtak 16. juli 2018 (Marine Harvest Norway AS - "Marine Donut"):

"Departementet har i flere tidligere klagesaker vurdert søkers ønske om å få tildelt tilstrekkelig biomasse til å etablere flere produksjonsenheter. I slike tilfeller hvor enhetene er like, eller tilnærmet like, er det etter departementets syn i utgangspunktet tilstrekkelig å tildele biomasse til en enhet for å kunne utvikle teknologien. Se blant annet departementets vedtak 18. desember 2017 som gjelder Marine Harvest og prosjektet "Egget" hvor det står:

"Departementet er enig i direktoratets uttalelser når det gjelder tildeling av tillatelser til utvikling av flere like enheter. Direktoratet skriver at det ut fra et teknologisk ståsted ikke er tungtveiende grunner til å tildele tillatelser til utvikling av flere like produksjonsenheter. Årsaken til dette er ifølge direktoratet at man i teorien ikke vil finne ut mer dersom man rent teknisk tester to helt like produksjonsenheter, sammenlignet med hva man kan finne ut med én produksjonsenhet. Direktoratet vurderer at det som utgangspunkt vil være tilstrekkelig med én produksjonsenhet for å gjennomføre en fullskala prøveproduksjon."

I tråd med retningslinjene kan det imidlertid være andre hensyn som kan forsvare at det tildeles ytterligere biomasse til et prosjekt."

Etter departementets syn vil dette også være gjeldende for denne søknad.

I klagen anføres det at: "*Dersom vi utelukkende får drive teknologiutvikling med utgangspunkt i én enkelt produksjonsenhet per lokalitet, vil dette føre til at utviklingen vil ta mye lenger tid og øke kostnadene betydelig i forhold til hva som er tilfelle ved det omsøkte prosjektet.*" At uttestingen eventuelt kan gå raskere ved simultan testing av flere like enheter vil etter departementets vurdering i de fleste tilfeller ikke være et tilstrekkelig tungtveiende argument for å tildele biomasse til flere enheter. Vi viser også til at laksetildelingsforskriften § 23 første ledd siste punktum slår fast at utviklingstillatelser kan tildeles for inntil 15 års varighet og kan søkes forlenget. Dertil kommer det at hver av Pipefarm-anleggene i første versjon av søknaden besto av ett produksjonskammer. Klager har senere endret søknaden på dette punkt, slik at hver enhet nå består av to produksjonskammer. Departementet deler Fiskeridirektoratets oppfatning at det da vil være muligheter for å likevel kjøre to simultane tester på hver lokalitet, hvilket er i tråd med klagers opprinnelige plan.

Departementet opprettholder Fiskeridirektoratets vurdering at det ikke er behov for to produksjonskammer på hvert av anleggene.

Biomasse i ordinære åpne merder

Klager anfører at også produksjonen i etterkant av postsmoltproduksjonen i "Pipefarm"-anlegget skal inkluderes i biomassebehovet. Departementet er ikke enig i dette. Vi viser her til vedtak til Engesund Fiskeoppdrett AS 4. januar 2019:

"Biomassen klager har søkt om til sitt utviklingsprosjekt er fordelt på to faser. Den første fasen er produksjon i betongflåten fra 400 gram til 1500 gram. Den påfølgende veksten frem mot slakt vil foregå i tradisjonelle åpne merder fordelt på to lokaliteter. Laksetildelingsforskriftens § 23b første ledd sier at "[s]øker kan få tildelt tillatelse til akvakultur av matfisk til prosjekter som kan bidra til å utvikle teknologi og som innebærer betydelig innovasjon og betydelige investeringer." Produksjon i tradisjonelle åpne merder innebærer ikke betydelig innovasjon og denne delen av prosjektet vil ikke kunne inngå i ordningen med utviklingstillatelse."

Klager anfører at de har et behov for å dokumentere effekter på fisken også etter at den er flyttet ut av det lukkede anlegget (dødelighet, fiskehelse, tilvekst m.m). Departementet viser til at oppdrettere dokumenterer mange parametere knyttet til fiskehelse, tilvekst og dødelighet også ved ordinær produksjon knyttet til kommersielle laksetillatelser. Det at klager ønsker en utvidet overvåkning av fisken etter at den flyttes ut av "Pipefarm"-anlegget, kan ikke forsvare tildeling av ytterligere utviklingsbiomasse.

Departementet opprettholder Fiskeridirektoratets vurdering av at postsmoltproduksjonen ikke skal inkluderes i biomassebehovet.

Vurdering av økonomisk risikoavlastning

Ved tildeling av utviklingstillatelser kan det også tas hensyn til behov for økonomisk risikoavlastning i prosjektet. Dette innebærer likevel ikke at det skal tildeles flere tillatelser enn det som er driftsmessig nødvendig for å gjennomføre utviklingsprosjektet.

Fiskeridirektoratet har kommet til at teknologien bør testes ut i tre ulike anlegg, som er designet for hver av de tre forskjellige lokalitetstypene. Med utgangspunkt i at departementet mener én produksjonsenhet på hver lokalitet er tilstrekkelig for å utvikle teknologien, er spørsmålet om det er forhold knyttet til økonomien, herunder størrelsen på investeringene og risikoen i prosjektet, som tilsier at det bør tildeles mer enn 900 tonn biomasse for at prosjektet skal la seg gjennomføre.

Klager anfører i sin økonomiske redegjørelse at investeringene i konvensjonelle merder til bruk i påfølgende produksjon (sjøfasen) i etterkant av postsmoltproduksjonen i anleggene vil påløpe uavhengig av om behovet for biomasse i sjøfasen inkluderes. Klager begrunner dette med at det er nødvendig å investere i nytt (ubrukt), dedikert og smittefritt utstyr. På bakgrunn av vurderingen gjort ovenfor av behovet for biomasse, er ikke investeringer i produksjon i etterkant av postsmoltfasen inkludert i den økonomiske beregningen.

I brev fra klager av 25. oktober 2017 fremgår det at klager forventet en investering på 525 mill. kr ved bygging og drift av tre anlegg med to adskilte kamre i hvert anlegg. Av beløpet utgjør 247 mill. kr investeringer i utstyr og tilknyttede kostnader, mens 278 mill. kr er driftsrelaterte utgifter til biomasseoppbygging.

Av de nye budsjettene oversendt departementet 28. desember 2018 fremgår det at investeringsbehovet beløper seg til 1,718 mrd. kr ved utvikling av seks anlegg, hvorav 818 mill. kr til bygging og drift av anlegg og 900 mill. kr til sjøfasen. Klager anslår videre at det samlet må foretas investeringer på 826 mill. kr ved utvikling av ett anlegg på hver av de tre lokalitetene, hvorav 379 mill. kr til bygging og drift av anlegg og 447 mill. kr til sjøfasen. Departementet kan på den bakgrunn ikke se at det foreligger skalafordeler, slik at de økonomiske forholdene i prosjektet ikke endres nevneverdig ved en nedskalering.

Tildelingen av utviklingstillatelser utgjør en vesentlig rabatt, ettersom tillatelsene kan konverteres til alminnelige tillatelser mot et vederlag på 10 mill. kr per tillatelse dersom prosjektet tilfredsstiller forhåndsfastsatte målkriterier. Det er vanskelig å anslå markedsverdien av en alminnelig tillatelse, og dermed rabattens størrelse, ettersom både tildelinger og annenhåndsomsetninger er begrenset.

Fiskeridirektoratet anslår markedsprisen på kommersielle tillatelser til å være om lag 152 mill. kr. Beregningen baserer seg på auksjon av kapasitetsvekst i juni 2018, hvor gjennomsnittsprisen var om lag 195 000 kr per tonn. Lerøy mener imidlertid at denne verdien ikke er en representativ markedspris på kommersielle tillatelser. Fiskeridirektoratets anslag samsvarer med det departementet har lagt til grunn i andre saker. Vi viser f.eks. til vedtak 20. november 2018 (Cermaq Norway AS, konsept "iFarm"), hvor det legges til grunn at

markedsverdien minimum er 152 millioner kroner for en alminnelig tillatelse på 780 tonn, jf. vedtaket side 11.

Ettersom utviklingstillatelsene kan konverteres til alminnelige tillatelser mot et vederlag på 10 millioner kroner, dersom prosjektet tilfredsstiller de forhåndsfastsatte målkriteriene, vil verdien på en utviklingstillatelse på 780 tonn utgjøre om lag 142 millioner. Tildelingen av de omsøkte ni tillatelsene vil således utgjøre en økonomisk kompensasjon på 1,278 mrd. kr. Med investeringer på 818 mill. kr utgjør dette en kompensasjon som er vesentlig større enn kostnadene knyttet til prosjektet.

Ved utvikling av tre anlegg vil den økonomiske kompensasjonen ved tilsagn på 900 tonn MTB utgjøre 175,5 mill. kr, fratrukket vederlaget ved konvertering. Med ovennevnte investeringskostnader lagt til grunn utgjør kompensasjonen om lag halvparten av kostnadene knyttet til produksjon av tre anlegg.

Fiskeridirektoratet legger til grunn at lønnsomheten i prosjektet sannsynligvis påvirkes av at det kun produseres fisk på 1 kg i anleggene, i motsetning til 5 kg slakteklar fisk. Departementet er enig i søkers anførsel om at produksjon av fisk på 1 kg, i motsetning til fisk på 5 kg, reduserer lønnsomheten i prosjektet. Dette er hensyntatt i departementets vurdering av økonomien i prosjektet.

Departementet har beregnet prosjektets nåverdi til å være positiv ved et tilsagn på 900 tonn MTB, men med ikke uvesentlig usikkerhet. En skjønnsmessig vurdering taler for at det kan tildeles ytterligere biomasse, særlig når prosjektets isolerte risiko og risikoavlastningen som andre konsept har fått, tas i betraktning. Etter en helhetsvurdering har departementet kommet til at det kan tildeles inntil 1350 tonn MTB. En slik MTB vil i tillatelsesverdier utgjøre en økonomisk kompensasjon på i overkant av 263 mill. kr, fratrukket vederlaget ved konvertering. Med ovennevnte investeringskostnader lagt til grunn, utgjør kompensasjonen om lag 70 prosent av kostnadene knyttet til produksjon av tre anlegg.

Vedtaket

Lerøy Seafood Group ASA sin søknad avslås hva gjelder 5670 tonn MTB av omsøkt 7020 tonn MTB. For øvrig opprettholdes av Fiskeridirektoratets vedtak 16. november 2018.

Klagen er etter dette delvis tatt til følge, og saken sendes tilbake til Fiskeridirektoratet for videre behandling av søknaden med sikte på tildeling av to tillatelser til utviklingsformål, på til sammen 1350 tonn MTB.

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages jfr. forvaltningsloven § 28.

Mulig søksmål om vedtaket er gyldig eller krav om erstatning som følge av vedtaket, må tas ut innen seks måneder fra det tidspunkt vedtaket er mottatt, jf. laksetildelingsforskriften § 28c.

Med hilsen

Vidar Landmark
ekspedisjonssjef

Martin Hageselle Bryde
avdelingsdirektør

Dokumentet er elektronisk signert og har derfor ikke håndskrevne signaturer

Kopi
Fiskeridirektoratet